

ואין דברינו מאותם השיטות שדרכם לומר שספר זה מוצא חן בעיניו וספר זה לא, הרי זה אפיקורסות ומינות, והרי זה כמבזה תלמידי חכמים ואת הספרים הקדושים, שהמבזה ת"ח הוא אפיקורוס, אם אומר על ספר שאינו מוצא חן בעיניו והוא אינו אוחו מזה ומזה, ובוחר לו רק כמה ספרים שרק אלו מוצאים חן בעיניו ובהם הוא לומד. והוה עובדא אצל הגה"ק בעל השאגת אריה שהיה שר התורה, והגר"א היה מתיירא מכח תורתו ומקדושתו, והיה הולך בגלות כל ימיו נע ונד. לעת זקנתו כאשר הלך להוציא איזה ספר מארון הספרים נפל עליו כל הארון עם כל הספרים הכבדים, ומזה נחלה את חליו אשר מת בה. ואמר אז (ופחד הוא לאמרו) שעל כן נפלו הספרים עליו כי מחברי הספרים קיטרגו עליו בשמים ממעל על שמרבה לחלוק עליהם, [שהיה דרכו לחלוק על הקדמונים, שבמוחו הקדוש ובבקיאותו הגדולה האיר לו כל התורה לנגד עיניו כחד מן קמאי, וע"כ היה לפעמים חולק על הקדמונים כשהיו לו ראיות ברורות]. ואמר שכל המחברים כבר מחלו לו חוץ מבעל הלבוש שאינו רוצה למחול לו, ורוצה שאסתלק מן העולם. ומסופר שהשאג"א אמר להלבוש וכי אינך מפחד ממני, "אריה שאג מי לא יירא" (וכוונתו על עצמו שקראו לו אריה לייב), ענה לו הלבוש אריה שאג מ"י (ר"ת של שמו מרדכי יפה) לא יירא, ולזה הוכרח בעל השאג"א להסתלק מן העולם. והוא מעשה נורא, ואם בארזים נפלה שלהבת מה יענו אזובי קיר, וכיצד יכולים לבוא היום ולזלזל בספרים הקדושים.

ואימה ופחד תפול עלינו כשמדברים אודות מחבר מדורות קודמים ואפילו מדור אחד קודם, ומצדיקים אשר חיברו ספרים בקדושה ובטהרה וברוח הקודש, וצריכים לפחד ולרעוד מדבריהם ולהגות בהם באימה וביראה, וכבר ארז"ל (שבת ל' ע"א) כל תלמיד שיושב לפני רבו ואין שפתותיו נוטפות מור תכוינה, והרי הספרים הקדושים המה נקראים רבותינו, כמו שכתב הפרי מגדים (סדר שואל ושאל השלישי אות א') שאם יש לאחד ספרים והוא פוסק שאלה בלי לעיין בספרים הריהו מורה הלכה בפני רבו. וע"כ צריך ללמוד בהם ביראה ובחרדה כתלמיד היושב לפני רבו.